

Story for Transformation

Eternal Heart

≈ Enter through the angel's heart ≈
to explore this realm

Swedish Translation

Berättelser för Transformation

5

Det Eviga Hjärtat

TM & © 2005-2009 Teka Luttrell. All rights reserved.

Reproduktion, helt eller delvis, är tillåtet vid icke kommersiellt syfte, under förutsättning att den här noten inkluderas.

www.soulconnection.net

TM & © 2005-2009 Teka Luttrell. All Rights reserved
Reproduction, in whole or in parts, is permissible for not-for-profit purposes, provided this notice is included.

Berättelse nr 5

Det Eviga Hjärtat

”Det Eviga Hjärtat” är två berättelser i en.

Den berättelse som bör läsas först finns i den vänstra kolumnen, till vänster på varje sida. Den andra berättelsen finns i den högra kolumnen. Berättelserna bör läsas separat var för sig, men efter du läst båda berättelserna, kommer du att se att de är sammanflätade som en metafysisk dubbelspiral.

Även om de här inte är ”dina berättelser” rekommenderar vi starkt att de läses och absorberas åtminstone en gång, eftersom de överför en intuitiv intelligens, som kommer att vara till hjälp när du bearbetar de andra Berättelserna för Transformation.

*

En sex år gammal pojke, som lever i det förgångna, står på en bergbrant och ser i förundran på sin mystiska värld. Han ser en vidsträckt, till synes ändlös, gräsbevuxen dal, inramad av ett par magnifika parallella bergskedjor. Hans folk lever på de låga kullarna ovanför dalens botten, på ett litet plant landområde, som är tillgängligt genom en brant stig. Det här är hans stams favoritställe ... ett som har bra vatten, sol, skugga, relativ säkerhet och spektakulära vyer över djurflockarna som strövar omkring nedanför. Där finns örnar som glidflyger och evigt föränderliga moln därovanför. Det är för 10 000 år sedan.

Hans folk kallar sig för Hu. För närvarande finns det 53 medlemmar i stammen. De har flera läger som är deras hem, eftersom de vandrar efter solens, månens och födans rytmer. Det är höst och de har redan anlänt till sitt vinterhem.

Pojken har fysiska problem och är inte fullt integrerad i sin stam. Han är ingen utstött varelse, men ses som en ”strunt” av sitt folk. Han föddes med en deformerad vänsterfot (den böjer sig inåt), vilket skapar en lätt haltande gång och hindrar

Den här berättelsen handlar om en helt vanlig karl. Han bor i ett anspråkslöst hem i stadens utkanter och har familj, en hund och livets vanliga statussymboler.

Under ett tiotal år arbetade han för ett större kraftbolag, men nyligen tog han det djärva steget att starta eget som installatör av solenergienheter. Hans affärsrörelse håller honom igång, betalar räkningarna och han njuter av att vara sin egen inom ett område som är bra för planeten.

Ett år tidigare förvånades mannen över att finna att berättelsen Att Finna Min Inre Far hade en speciell innebörd för honom. Han hade inte något problem med sin far, utan snarare med sin mor. Han visste att berättelsen var symbolisk och att karaktärernas kön inte var viktigt. Det var huvudbudskapet som betydde något – han insåg att den var hans berättelse.

Mannen följde de föreslagna läsinstruktionerna för Berättelser för Transformation och han fördjupade sig i berättelsen under en månads tid. Han klagade ibland över att berättelsen var alltför lång, men han gjorde sitt bästa och höll fast vid den. Dessutom var det en

honom från att springa i full fart. Han är också blind på sitt högra öga och döv på sitt högra öra på grund av en infektion, som nästan tog hans liv som baby. Ungefär vid den tiden gav sig hans far iväg på en jaktutflykt och återvände aldrig. Hans mor togs omhand av en annan man, som utan tvivel ser pojken som en belastning. Detta är allvarliga problem för barnet och under de år som gått har han inte fått det stöd eller den mat han behöver. Det här har gjort pojken till den minste av alla barnen i hans ålder.

Fastän han är ung, så är han vis. Pojken ser varningstecknet och vet att hans liv troligen kommer att bli allt svårare och att det kommer att bli kort. Hans förhoppningar på en ljus framtid – att njuta av ett generöst liv, ha en familj och bli en betydelsefull del av sin stam – är vaga.

Men inom honom brinner en glöd av hopp. Han har noga lyssnat till shamanen, när han har talat om sitt folks andliga berättelser. Medicinmannen talar om mystiska krafter, som ger liv och form till deras värld och till osynliga andar som härbärgerar visdomen och intelligensen i hela universum. Pojken känner, att om det är hans öde att överleva vintern, då kommer han att behöva hjälp från sådana andar, eftersom bristen på stöd från hans stam snart kommer att föra hans nuvarande existens till ett slut.

Hu-folket är en blandning av jägare och bönder. De föredrar kött, men får en säker tillgång av föda från det vilda vetet, som de lärt sig att få att växa på koncentrerade jordlappar, vilket gör det lättare att skörda. Pojken är inte kapabel att hålla jämna steg med jägarna och är därför mer till nytta för kvinnorna vid skördandet av kornen. Inga vuxna män arbetar med skördarna och han

fascinerande berättelse. Han tänkte ofta på dess centrala idéer och undrade om någon av dem kunde vara sann. Och han tänkte ofta på hur den relaterade till hans liv, hans förflutna och hans nuvarande psykologiska sätt att vara. Efter en månads engagemang i berättelsen kände han inga omedelbara förändringar inom sig, men det var helt i sin ordning eftersom inget ont blev följden av den heller.

Allteftersom dagarna och veckorna gick la han märke till att de viktiga delarna av Att Finna Min Inre Far kunde komma och gå helt fritt i hans medvetande och en spröd tråd från berättelsen hade vävts in i hans egen inre värld.

Månader gick och så en dag när han var på sitt arbete och höll på med ett rutinjobb och dagdrömde om sitt liv gick det upp för honom, att på något sätt hade han under det sista året – långsamt, på ett mystiskt sätt, och utan ansträngning – genomgått en inre transformation. I jämförelse med sin startpunkt ett år tidigare, var han en ny man!

Det här var inte någon uppenbarelse, eftersom han förstod att människor förändras hela tiden. Det här var en verklig insikt, där han klart insåg och visste att ett fundamentalt skifte om vem han var hade inträffat. Till det yttre var han densamme – i det inre var han det inte.

Han var nu mycket lugnare och mer samlad i sitt inre och kunde se Livets större bild och till en del känna den. De småsaker som brukade bekymra honom hade inte längre samma intresse eller kontroll över hans hjärta och sinne. Hans kärlek till sin familj och vänner hade fördjupats och drabbades mindre av det dagliga livets berg-och-dalbana. Och

kan se, att hans tid är begränsad inom det här området också.

Livet är svårt för Hu-folket, eftersom två års ringa tillgång på regn har utkrävt sin tribut både när det gäller veteskörden och närvaron av småvilt. Stammen är svag och behöver mer. Därför är pojken på yttersta randen av det större problem som Hu-stammen upplever.

*

Den här kvällen är mycket speciell för stammen. Alla är samlade runt en jättelik eld med shamanen som ledare och han välsignar jägarna för att ge dem skydd och god lycka på deras resor. Pojken är inte en del av aktiviteterna, men älskar att titta på från en ensam plats i skuggorna.

Dansandet, flammorna, de rytmiska ljuden från trummor och käppar, doften av brinnande salvia och virvlande skuggor ger en hypnotisk, berusande förtrollning i det allra djupaste av pojkens varelse.

Då han upplever den upprymda sammankomsten, blir han medveten om, att han inte är den enda varelsen härute i gruppens utkant. 20 meter till höger om honom, litet ovanför en grupp med klippor under en trädunge, kan han se de svagt upplysta ansiktena och skepnaderna av den hundflock som följer stammen. Hundarna är inga sällskapsdjur, men accepteras av stammen eftersom de är till hjälp, då de agerar som vakter mot världen därute. De varnar Hu-folket när lejon finns i närheten eller när en spanande grupp från närboende stammar närmar sig. Hu-folket och hundarna har ett ömsesidigt förmånligt förhållande, eftersom flocken får en del skydd bara genom att befinna sig nära människorna, och då och då kan de äta en

allteftersom de här förvandlingarna långsamt uppenbarades, förlorade han också sin fixering på vem han trodde att han var, t.ex. en homogen, insiktsfull, fysisk varelse. Han kände sig nu lättare, högre (mer atmosfärisk kan man säga) och visste, att han själv var en andlig varelse. Han insåg att han var ett stort mysterium – och började känna sig väl till mods med det. Mycket väl till mods. Han gillade faktiskt den aspekten av sig själv.

Under året efter att han först bearbetat sin personliga Berättelse för Transformation, räddar han en hund som heter Alo från ett djurhärberge. Alo är ganska gammal och anses omöjlig att adoptera bort, men mannen känner en speciell samhörighet med honom och han ger honom ett hem.

Alo blir snabbt hans bästa vän och kompis. De är oskiljaktiga och hunden följer även med honom till jobbet. När mannen utövar daglig stillhet (hans egen anpassade metod för att lugna tankar och känslor) är Alos favoritplats alldeles vid sidan om honom.

Bindningen mellan Alo och honom sammanfaller med mannens inre transformation och ger honom en större tillgång till sin intuitiva natur. Och den villkorlösa kärlek, som bara hundar kan ge är en välkommen gåva. Det här kan tyckas överdrivet för människor som inte är djurälskare, men Alo hjälpte mannen att utvecklas som en andlig varelse. Hunden är oerhört lojal, tyst, vis och ädel ... och har en utstrålning som av en gammal själ. Det naturliga energiutbytet i Universum, vilket flyter speciellt lätt mellan varelser med förenlig läggning medger överföringen av hundens bästa kvalitéer del av matresterna som Hu-folket kasserar.

Hundarna som lever i ytterkanten av byn är skygga, lättskrämda och vet sin plats. Ingen hund har någonsin varit en del av någon Hu-familj, eftersom deras väsen inte blandas under det här stadiet av deras utveckling. Pojken känner ofta, att han och flocken har någonting gemensamt.

Allteftersom ritualen börjar gå mot sitt slut och folket går tillbaka till sina hyddor, dyker pojken upp ur mörkret och närmar sig elden. Han söker längs den yttre ringen där shamanen dansade, där han lagt märke till att medicinmannen av en slump tappat en bit heligt bröd. Ingen hade hittat det. Pojken finner brödet, plockar upp det och blåser bort litet skräp. Hellre än att äta det nu tycker han, att det kan vara bättre att behålla det ikväll och använda de krafter som det innehåller till att dra till sig de gudomliga andar, som kan ge honom den hjälp och vägledning han så desperat behöver.

Pojken har sitt eget lilla skjul, som han byggt i utkanten av byn och han lägger sig tillräta på de löv och skinn, som utgör hans bädd. Medan han ligger på sidan vaggas han det heliga brödet mot centrum av sitt bröst, vilket shamanen säger är den mest heliga platsen på en människokropp. En fullmåne finns därovanför och ett vackert ljus fyller ett rumslignande utrymme framför honom, inramat av höga träd och buskar.

Upphetsad över att ha det heliga brödet hos sig under natten, sluter pojken ögonen och går inåt för att begrunda sitt liv. Fastän han är så ung känner han, att han har gått igenom gräsliga situationer precis som den här många gånger tidigare. Han känner till

till de lugna skrymslena inom mannens egen varelse.

Kort efter det att mannen kommer underfund med sin transformation, blir han medveten om, att hans sinne har börjat använda en av de fascinerande teknikerna som föreslagits i Att Finna Min Inre Far. I berättelsen återvänder huvudpersonen till ett betydelsefullt grundläggande minne, som hade format sitt inflytande över hennes liv. Som ett resultat manipulerar hon på ett magiskt sätt den centrala energi, som minnet består av och skapar en ny version av berättelsen i minnet, vilket åstadkommer ett nytt kraftfullt slut. Detta förändrar sättet som minnet finns inom kvinnan och förändrar bokstavligen hennes liv. Nyckelminnet skrivs i grund och botten om på den djupaste nivån hos henne ... och, naturligtvis, inom det universella kvantfältet.

Fram till den här punkten trodde mannen, att den intressanta mentala tekniken i berättelsen helt enkelt var en del av en rik, väl berättad saga. Men nu – månader efter att ha engagerat sig i berättelsen – allteftersom han tittar inom sig, ser han, att han undermedvetet faktiskt har börjat använda tekniken för att ägna sig åt vissa av sina egna nyckelminnen. Hans medvetna uppmärksamhet var inte ens involverad. Det är otroligt! Han upplever rysningar gå genom hela sin kropp, när han inser djupet och mysteriet i processen och hur den stämmer överens med hans djupaste natur.

Undermedvetet har han gått tillbaka till viktiga barndomsminnen av negativ natur, vilka spelats upp i hans huvud under årtionden. Han vet intuitivt, att de där minnena och den energi och de symboler som de består av, skapade hans personliga

den här verkligheten och han har upplevt hur det slutar. Men inatt är det annorlunda – Han känner inget behov av eller fascination över att åter spela upp drömmar om hur det har slutat i tidigare liv. Han är redo ... och har viljan och modet att gå vidare.

Pojken vänder sig inåt mot de strålande andarna och ber. Hans inre inställning är inte likadan som den som lärs ut av de äldre och som är vanlig hos hans stam. I hans samhörighetskänsla finns inget känslomässigt vädjande. Hans budskap intonas modigt som en kraftfull, äkta befallning: ”Om DU vill att jag ska fortsätta i den här världen, behöver jag hjälp! Gör mig stark! Sänd en guide.” Ett nöjt leende sprider sig över hans ansikte tillsammans med de förhoppningsfulla känslor som genljuder genom hans hjärta. I och med detta faller pojken lugnt i sömn och flyter ihop med sångerna från syrsor och ugglor.

Pojken har den allra mest underbara dröm. Det som visar sig i hans vision är ett strålande andeväsen i underliga kläder och med en hudfärg som han inte har sett förut. Andens ögon är gröna, vilket är en färg som han aldrig har sett hos en levande varelse. Anden säger ingenting, utan utstrålar helt enkelt omsorg och kärlek, när han flyter ovanför barnet. Pojken känner sig omedelbart knuten till varelsen och genomsyras av hans energifält. De driver omkring i tidlöshet tillsammans och sedan flyter själva drömmen bort, när pojken faller tillbaka till sömnens skuggor.

Det är midnatt och den klara månen kastar fortfarande sitt gyllene ljus, när pojken vaknar upp vid närvaron av ett djur, som sitter på marken rakt framför honom. Med tanken på drömmen fortfarande i sitt

verklighet från det de fördes in. Och sedan verkar det som om en högre aspekt av honom själv har triggats igång efter bearbetningen av berättelsen Att Finna Min Inre Far och den där högre aspekten hade noggrant sett tillbaka på de där minnena och planerat hur de kunde transformeras.

Så fort mannen blir fullt medveten om, vad det är som händer i de djupaste regionerna av honom själv, engagerar han sig aktivt i att skapa nya berättelseförlopp för minnena och i att leda in dem på de förändrade sätten . Det här tar några dagar att fundera ut, eftersom ett sådant inre arbete är ett nytt territorium för honom och han hade aldrig hört om någon som gjort så tidigare ... utom i Att Finna Min Inre Far (som bara är en myt, eller hur?) Under några dagar går han igenom en period med repetitioner i huvudet beträffande det bästa sättet att ändra nyckelminnena. Så en dag, under sin tysta stund, medan han koncentrerar sig helt och fullt, gör han en resa tillbaka till ett nyckelminne som han vill förändra och fördjupar sig i dess värld. Men den här gången återupplever han minnet och ändrar dess vanliga händelsesekvenser, och för in berättelsens nya innehåll och inriktning för att göra slut på minnet ... precis som han planerat. Så fort minnet är omarbetat med ett nytt innehåll och ett nytt slut, återvänder han till ett fullt vaket utåtriktat medvetande. Han slappnar av och kontemplerar över vad som just hänt.

Under dagarna och veckorna som följde kan han inte hjälpa utan spelar återigen upp det fascinerande, underhållande minne, som han har format om så vackert. Allteftersom tiden går finner han faktiskt,

medvetande, känner han inget hot i den upplevelse som håller på att utveckla sig. Han känner att anden i drömmen har del i det som händer.

När han fokuserat sin blick, ser han att djuret är en ung hund från den flock som följer hans folk. Hunden sitter upprätt. Han är alert och tittar rakt på pojken från en knapp meters avstånd. Det här är utan motstycke, eftersom alla hundar håller ett respektfullt avstånd från Hu-folket, då hundarna vet att människorna ser allting som en måltid. Men den här hunden har för ögonblicket tappat sitt normala försvar. Från det innersta i hans varelse kommer en djup förståelse, som stiger upp som fullmånen, att pojkens hjärta inte vill honom något illa.

Pojken fnissar mjukt vid åsynen av hunden, vars öron går åt två olika håll. Hunden verkar dessutom ha ett tokigt flin i ansiktet. Han ser in i pojkens ögon och kastar sedan en blick på brödet ... växlar sedan snabbt tillbaka till pojkens ögon ... och sedan tillbaka till brödet. Hunden är tydligen hungrig, men pojken tänker på hur underbart det är, att hunden inte bara rusar på honom och stjälar brödet. Hunden har en vänlig respekt för pojken och hans dyrbara föda. Pojken känner instinktivt vördnad för den unga hundens attityd, vilket han aldrig har upplevt tidigare.

Fastän en av shamanens viktigaste regler är att inte låta heligt bröd gå till spillo, känner pojken att han måste göra någonting som betyder mycket. Genom att följa sina egna instinkter bryter han traditionen och bryter långsamt av en liten bit av brödet och lyfter det försiktigt som en offergåva. Hunden lägger huvudet på sned i en dröjande rörelse och lutar sig långsamt framåt, luktar på brödet ... och tar det

att det nya minnet har blivit det dominerande minnet, som överskuggar det gamla i hans inre databank. Det här är en viktig milstolpe i hans liv, eftersom från den stunden och framöver har det gamla minnet inte någon kontroll över honom. Energin i det sitter inte längre i en maktposition inom kvantfältet och ger form åt hans nuvarande personliga verklighet. Det nya minnet med sin nya energi har intagit dess plats och energistrukturen hos det känns mycket bättre. Detta gör att händelser och situationer i hans liv utvecklas på ett mer harmoniskt och tillfredställande sätt.

Mannen är förtjust över den här nyfunna, till synes magiska förmågan att arbeta med sitt inre kosmos. Han använder den för att omarbete fler nyckelminnen, som har besvärat honom hela hans liv. Resultatet av ett sådant kraftfullt inre arbete gör att en ny identitets-och-enhetskänsla stiger upp inom honom. Han upplever uppdykandet av en djupt bekant närvaro, som bara existerar i det eviga här-och-nu – en andlig närvaro, som han känner igen som sin sanna natur – en ursprunglig essens som är förenad med allting i Universum. Hans omvandling har tagit honom till en ny personlig verklighet, som är djupt tillfredställande och högst angenäm. Alo vet också om det och är riktigt glad över att se sin vän njuta av livet samtidigt som han är så lugn och samlad.

Tiden går och mannen blir alltmer balanserad och medveten om mera finstämda inre nivåer. Han blir fullständigt fascinerad av sin inre värld och de stora mysterier som den innehåller. En underlig sak, som han börjar lägga märke till, är en bild av en fattig liten pojke i trasiga kläder,

ytterst försiktigt från pojkens fingrar.

Det här är ett dyrbart ögonblick! I en månupplyst natts tystnad för så där 10 000 år sedan ägde födelsen rum av ett djupt band mellan hund och människa ... åtminstone i den värld som kallades Hu.

*

Hunden stannar kvar nära pojken den natten och väntar på att han ska vakna när solen går upp ovan bergen. Under lång tid har barnet känt att ingen bryr sig om honom ... men nu är han i sällskap med en varelse som gör det.

De flyter med lätthet in i sin ovanliga relation, eftersom båda är oskyldiga nog för att tillåta den öppenhet, som tillåter nära fysiska och känslomässiga band att växa. Hela dagen följer hunden med pojken och när de är ensamma kan pojken till och med smeka hunden. Snart är de oskiljaktiga.

Inom några veckor har pojken och hunden bildat ett team. Hunden blir en förlängning av pojkens sinnen och ökar pojkens koppling till världen. Det pojkens saknar i fråga om syn, hörsel och snabbhet kompletterar hunden med. De rör sig och samverkar med omvärlden som mer eller mindre ett enda förenat väsen. De hjälper varandra på många nivåer: hunden hittar kött och delar det med sin vän och pojken delar med sig av vilken föda han än får tag på. De delar kamratskap, dagliga upplevelser, drömmar och många saker i livet, som inte kan beskrivas med ord. Snart delar de även med sig av kroppsvärmen under kalla vinternätter.

När våren kommer litar hunden så helt på pojken, att han går tillsammans med pojken genom byn och stannar kvar nära

som dyker upp gång på gång i hans inre värld. Till en början tror han, att det bara är en av de många bilder, som hans sinne erinrar sig från berättelserna i de dagliga nyheterna. Men när han tittar närmare på pojken och spårar hans utseende genom sin minnesbank, inser han att detta är en bild av ett barn, som har trätt fram och försvunnit under hela hans liv. Under sina stilla stunder när han erinrar sig pojken och fullt koncentrerar sig på honom, och tar fram bilden närmare och klarare – ser mannen faktiskt, att pojken inte är fattig, utan bär hjortskinn. Han vet då, att pojken inte är från dagens nyhetsflöde, utan från en tid för länge sedan.

Allteftersom mannen absorberas av bilden framför sig, känner han att pojken är väldigt ledsen – att han har ett allvarligt problem. Han har också en otroligt stark personlighet. Han kan se, att barnet är omkring sex år gammalt. Mannen tror inte att pojken är verklig, eller från ett tidigare liv eller någonting sådant. Faktum är, att han inte betvivlar det heller. Allt han vet är att den där bilden av pojken dyker upp om och om igen i hans inre värld – det är allt, och ingenting mer. Mannen vet att Universum kan vara en oändligt mystisk, obekant plats, så han lämnar vad den lilla pojken i verkligheten är som ett mysterium. Han känner sig helt tillfreds med det.

Mannens intuitiva natur har utvecklats och han inser att bilden och närvaron av pojken i hans inre värld är en del av hans större Universella Jag. Han tycker att eftersom bilden av pojken återvänder till honom, om och om igen under hans liv, så måste det vara en djup och speciell mening med deras relation. Han känner också, att pojken har kört fast och inte kan komma

honom. Hu-folket, som bevittnat den snabba utvecklingen av banden mellan pojken och hunden, kan inte tro sina ögon! De har aldrig sett en hund uppföra sig på det sättet – att vara så nära och obesvärad med en människa. Och de förstår den djupa betydelsen i relationen. Inte bara har pojken ryckts bort från döden genom sin vänskap med hunden, utan nu blomstrar de båda. Pojken ser ut att ha gått upp i vikt, han ser längre ut och går utan tvivel med större självförtroende. Hu-folket har aldrig sett en person med sådana fysiska begränsningar se så normal, frisk och stark ut. Det är tydligt, att hunden har gjort skillnaden.

Hundens kamratskap, sinnesorgan och förmågor ökar det som pojken kan bidra med till bordet och binder dem båda till sin värld på nya och framgångsrika sätt.

Och hundflocken är också medveten om paret. De inser fördelarna med att vara närmare människor ... och de naturliga barriärerna som skiljer människa och hund börjar skingras i en mycket större, bredare skala.

Det här utgör inledningen till en ny era med kamratskap mellan människa och hund, som inte bara sprider sig över en enda generation bland Hu-folkets familjer, utan också ut över alla stammarna i närheten längs dalen.

Med hjälp av hunden växer pojken upp till en stark ung man med ett anmärkningsvärt rikt och fullt liv. Han har hustru och barn och blir till slut stammens shaman. Han är känd vitt och brett som den varelse, som byggt den betydelsefulla bron mellan människa och hund.

vidare. Han verkar stå inför ett stort hinder, så det är därför han alltid visar sig på samma sätt och med samma energi och känslor. Men hellre än att bara låta pojkens bild komma och gå som vanligt, har mannen nu inre förmågor som låter honom nå ut och samverka med de karaktärer och miljöer som utgör hans inre värld. Instinktivt vill han hjälpa pojken och han är beslutsam om att göra det.

Mannen har utvecklat flera sätt att använda sig av omskrivning av minnen och att ha inflytande över sitt inre kosmos. Hans favoritmetod är att börja med ett klart önskat mål och sedan gå in i den inre världen med fullt fungerande medvetande och spontant arbeta här och nu med energierna, situationerna, händelserna och med väsen allteftersom de dyker upp. Den viktiga beståndsdel är att hålla det önskade målet som ett strålende kraftverk i sitt hjärta, vilket har effekten att det visar vägen för resultatet av de händelser, som uppenbarar sig i den inre miljön.

Vad han tänker göra i sin inre värld med bilden och närvaron av pojken är ett nytt territorium för honom. Det här är inget normalt minne, som han brukar arbeta med. Ändå inser mannen att han kan använda samma inre förmågor, som han använder med sina egna barndomsminnen för att nå inåt och förena sig med pojken och hjälpa honom på något sätt.

När det gäller speciella inre projekt som detta stiger mannen upp under morgonens tidigaste timmar. Då ingen är uppe och går omkring, kan han ostört gå vidare med full koncentration. Den här speciella natten råkar det vara fullmåne, vilket han ser som ett gott omen. Konstigt nog speglar sig ofta tiden på dagen i den yttre

I mannens relation med hundar finns det en samverkan på de mest grundläggande existensnivåerna som ligger långt ovanför ren överlevnad. Djuren har en viss förståelse, synförmåga och intuition för Naturen, som inte finns hos människan. På grund av de kraftfulla bindningarna mellan honom och hans hundar, omvandlas och integreras hundarnas intuitiva vetande och den information, som de samlar in genom sina sinnesorgan lätt och ledigt till hans eget väsen. Med tiden föranleder detta blomstringen av en vidgad syn på Livets enhet och skapar ett nytt förhållningssätt till den värld de delar. I överföringen av energier och intelligens på så djupa nivåer införlivar också mannen, utan att han vet om det, hundarnas högre aspekter vad gäller lojalitet mot andra och förmågan att ge gensvar med en kärlek som är villkorlös.

Under sitt långa liv förblir mannen i kontakt med de strålande andeväsendena i sin inre värld. Många gånger ber han dem om insikt ... och får det utan dröjsmål. Han är förenad i sitt inre och i det yttre.

Han kommunicerar ofta med den inre varelse, som kom till honom i drömmen för länge sedan under den där ödesmättade natten som förändrade hans liv. Han är andeväsendet för evigt tacksam för den roll han spelade med att hjälpa till att få till stånd hans vänskap med hundar. Inte bara hjälpte det honom, utan det hjälpte varenda by i den värld som Hu-folket kände till. Andeväsendet gläder sig också åt att veta, att det gick bra för mannen i hans liv och att han använde det till att stödja och överföra sin kärlek och visdom till andra.

Mannen blir så småningom mycket gammal och en respekterad andlig ledare,

fysiska världen i hans inre resor, när han reser genom det inre kosmos.

Mannen stiger upp klockan två på natten och blir fullt vaken med hjälp av några varma koppar Earl Gray-te och litet läsning. Så fort han är fullt vaken, tassar han till ett extra sovrum och till sin favoritplats för att utöva stillhet ... som vanligt följd av Alo. Mannen kan redan känna, att någonting speciellt kommer att hända den här morgonen – som om de händelser som han kommer att bevittna och delta i kallar på honom från framtiden. Han är upprymd och känner sig elektrifierad genom hela sin varelse. Innan han ens har satt sig ner börjar bilden av pojken komma till honom. "Vänta, vänta ... jag kommer ... vänta ett tag" säger han till sig själv och pojken.

Mannen försätter sig i det bekanta flödet av avslappning, tomhet och tystnad och skapar ett heligt rum inom sig. Han låter sig snabbt upptas i sin inre världs sköna mörker. Alo slår sig också till ro ... mannen kan känna Alos varma rygg mot sin högra fot och ankel.

Genom att använda sin fantasi frammanar han bilden av pojken inom sig. Pojken växer sig klarare och klarare och mannen ser klart barnets strålande närvaro materialiseras framför sig. Han säger telepatiskt till pojken: "Jag har kommit för att hjälpa dig. Vi kommer att lösa din situation – inatt!" I och med det tonar pojken bort i den mörka bakgrunden och mannen kan se ett leende på hans ansikte när han försvinner.

I den inre rymdens tomhet återupptar mannen kontemplerationen på målet att hjälpa den lilla pojken. Från tidigare erfarenheter är han fullt medveten om, att

som förenar alla stammarna inom Hufolkets värld. I början av hans liv var det mycket svårt och han kände sig helt ensam. Men med litet hjälp från vänliga andar och vänskapen med en snäll hund blev hans långa liv rikt med många erfarenheter.

Som en sista gåva till sitt folk använder han sitt eget livs historia som exempel och han lär dem värdet av att ta hand om dem i samhället, som inte kan ta hand om sig själva. Som ett barn med fysiska begränsningar övergavs han som en värdelös medlem av sin stam. Det var bara på grund av att en hund kom till honom och tog hand om honom, som han klarade av att få framgång och på ett djupt sätt bidra till stammen och till människor över hela dalen.

*

Ingen står ensam i det Stora Universats harmoniska struktur. Vi är förenade och hela ... det är vårt varas ursprungliga tillstånd och grundläggande verklighet.

*

Slut.

Gå nu tillbaka till sidan 1 och börja läs den berättelse, som är en pendang till höger på sidan.

den innersta harmoniska strukturen och egenskaperna i hans inre värld kommer att hjälpa honom med det här uppdraget och producera underbara och häpnadsväckande resultat.

Mannen vilar bekvämt i den inre stillheten och inväntar att händelser ska uppenbara sig av sig självt. Alos närvaro är stark och trygg.

Snart känner mannen, att det växer fram energiströmmar i rymdens virvel. Han känner den bekanta känslan av att röra sig uppåt genom mörkret och är mycket upphetsad över utsikterna om ett nytt äventyr för en mycket värdefull sak. Hans medvetenhet klättrar uppåt genom en långsam, vidsträckt spiral som känns härlig. Han är glad över att se bilden av Alo till höger om sig och vet att hans vän kommer med honom.

Medan han förnimmer ett skönt skifte i energin, känner han närvaron av en annan ande som förblir osynlig. Han får ett budskap från anden, att detta inte är någon ensam resa och att han är en del av en liten grupp av andliga väsen, som kommer att hjälpa pojken. Anden kallar syftet med deras resa för ett helande, vilket är någonting som mannen har upplevt under tidigare utflykter till de ljusa världarna i det inre kosmos. Vid flera tillfällen har han

involverats i händelser, i vilka han var mottagaren av helanden, men det här är första gången, då han kommer att delta i en grupp av healers såsom en av dem. Det känns naturligt för honom och även spännande.

De tre deltagarna reser uppåt och når något som verkar vara en plåtå i rymden. Sedan ökar farten och de drivs framåt i en väldig upplyst båge. (Läsaren: Föreställ dig att skjuta en pil i den vinkel, som får den att fara över det största avståndet ... men avståndet tar pilen till en annan värld och tusentals år tillbaka i tiden. Den här gruppen med andliga resenärer avverkar ett sådant ofantligt avstånd, rymd och tid ... på sekunder.)

Allteftersom deras kurs planas ut, saktar de ned i ett fridfullt område med lugnande mörker under en stjärnfull himmel. Mannen är glad över att känna Alos närvaro, som fortfarande finns till höger om honom och anden som är på hans vänstra sida, litet framför honom och leder vägen.

På avstånd ser deltagarna ett matt gyllene ljus bli alltmer synligt. Det växer sig större och klarare allteftersom de närmar sig och han inser att det är den allra vackraste fullmåne. Vågor av åska hörs runtom, när de magnetiskt dras till ett visst osynligt mål. Ett svagt ljud av trummor och sång hörs och ger honom rysningar ... det börjar bli uppenbart, att de håller på att gå in i en gammal värld, där en stamceremoni äger rum.

Förhållande av förundran över hur situationen utvecklas stiger resenärerna ner i en bördig, naturlig miljö som glöder i det gyllene månljuset. Till en början är mannens syn dimmig, men saker och ting klarnar till slut och han kan se, att de bevittnar en helig sammankomst i ett gammalt samhälle. Människor dansar runt en stor eld. Musiken är primitiv, hypnotisk och underbar! Mannen är helt hänförd över att fullt få fördjupa sig i den här upplevelsen, eftersom han vet vem han är och varifrån han har kommit och att han är här för ett speciellt syfte!

Han, Alo, och hans andlige guide är osynliga för det dansande folket och de har instinktivt anlänt till den plats i omgivningen, som finns omedelbart bakom pojken, som gömmer sig i skuggorna i gruppens utkanter. Mannen scannar snabbt av scenen och ser de lysande formerna av ytterligare tre vägledande andar – alla på ytterkanten av där ceremonin äger rum – och han vet omedelbart, att de är en del av det här uppdraget för att hjälpa pojken.

Han följer barnets ögon, när pojken tittar bort till höger och ser en flock vilda hundar, som också tittar på stamritualen. Mannen känner intuitivt den urgamla, grundläggande förbindelsen mellan Alo och hundarna och han känner faktiskt, att Alo på något sätt har kallat in hundarna till den här tilldragelsen. Mannen är förbluffad över den gudomliga orkestrering han bevittnar, eftersom han inser att Alo är en nyckelfigur i det som håller på att hända.

Mannen är inte klar över hur saker och ting kommer att utvecklas, eller hur han kommer att hjälpa till, men han är väl till mods och förtjust över att helt enkelt tygla sin önskan att hjälpa pojken och låta de kosmiska krafterna sköta förloppet.

Han ser medicinmannen dansa och leda gruppen i den fascinerande ritualen. I sin vänstra hand håller shamanen ett primitivt spjut smyckat med tre rovfågelsfjädrar. I sin högra hand, som han håller högt ovanför sitt huvud, lyfter shamanen något som förefaller vara en slags platt bröd som måste äga helig symbolik. Mannen tänker för sig själv, att den här ritualen är en välsignelse för jägarna och för folkets sädesskörd.

Mannen slappnar av i upplevelsen och väntar på att ett bestämt ögonblick ska inträffa – en speciell händelse, som kommer att leda till att hjälpa pojken. Han ser shamanen snurra runt i den mörka utkanten av den dansande stammen ... och känner en omisskännlig våg av

glädjefylld energi byggas upp i teamet av observerande andar. Plötsligt exploderar spontant den energi, som kollektivt fångat helarnas uppmärksamhet i en våg av lysande prakt och pulserar samtidigt genom shamanen. Shamanens kropp svarar genom att böja sig bakåt i en uttrycksfull båge. Under denna händelse slår shamanens spjut till det heliga brödet och skickar iväg en liten bit av det, som virvlar iväg in i mörkret. Mannen ser att de enda varelser som lägger märke till den enstaka biten bröd, förutom healing-deltagarna, är den pojke de kom för att hjälpa och en ung hund i flocken.

Så småningom är ritualen slutförd och folket går till sina hyddor. Så snart alla lämnat hoppar pojken upp och går och letar efter biten med heligt bröd som lämnats kvar. Mannen, Alo, andarna och den unga hunden från flocken ser på, när barnet finner den lilla skatten. Han tar den med sig tillbaka till ett skjul, som verkar vara hans privata boning och han flyter snabbt ihop med skinnen och löven som bildar hans bädd. Månljuset kastar de allra vackraste, mystiska skuggor över hela området. En kör av syrsor och ugglor sjunger stammen till sömns.

Mannen känner att en speciell händelsesträng håller på att utvecklas, som kommer att förändra riktningen i pojken liv och kanske andras liv. Han kan inte se att någonting speciellt har hänt ännu ... han bara vet att någonting är på gång.

Mannen ombeds telepatiskt av en av andarna att stanna kvar nära pojken en stund till. Det gör han med glädje ... och han kan känna och se den strålande formen av Alo vid sin sida. Alo är mycket intresserad av vad som händer och verkar vara intimt bunden till den unga hunden, som har ett ivrigt intresse för det heliga brödet, vilket pojken har gripit tag i och håller till sitt hjärta. Den unga hunden håller sitt avstånd och Alo talar om för honom att saker och ting kommer att bli bra. Alo känner till de speciella bindningarna mellan människa och hund och han viskar till den unga hunden, att han ska närma sig pojken och be om brödet. Han måste dock be om det och inte ta det.

Mannen ser nu att pojken drömmer och han möter nu barnets strålande form i barnets inre värld. Han säger ingenting, han bara flyter tillsammans med pojken i anden och delar med sig av det, som kan beskrivas som det väsentliga framväxandet hos själens eviga hjärta.

Snart driver pojken tillbaka in i sömnens skuggor. Tydligt är deras healing-uppdrag färdigt. Mannen kan känna, att han själv och Alo dras tillbaka av en stor, osynlig, universell kraft till den närvarande dagens verklighet. När synen av pojken försvinner utom synhåll, ser mannen den unga hunden sitta rakt framför pojken och tålmodigt vänta på att han ska vakna. Rysningar löper genom mannens andliga gestalt, eftersom han är upplivad av en vision om att saker och ting kommer att avlöpa bra för barnet.

Mannen återvänder till den uppvaknande världen och ser ljuset från fullmånen strömma in genom fönstret. Alo sover vid hans fötter och klockan visar 4:30. "Det där var sannerligen vackert ... magnifikt" mumlar han tyst. Han tillbringar den nästa timmen i sin stol, fylld av stillhet, kontemplerande över de händelser, som uppenbarade sig i hans inre värld. Han undrar om det verkligen fanns eller finns en liten pojke någonstans som han har hjälpt? Han

drar slutsatsen, att det kommer han aldrig att få veta. Den enda sak som han kan vara säker på är, att han gjorde en resa in i sin inre värld, tillsammans med en samling andliga krafter och löste ett problem, som en liten pojke kämpade med inom sig själv.

Allteftersom dagarna går funderar mannen ofta på den otroligt rörande, mystiska inre resan. Han drar slutsatsen, att den måste ha blivit framgångsrik, eftersom bilden av den lilla pojken – som hade kommit till honom i samma gestalt under hela hans liv – bara återvände en gång, en månad senare. Vid det tillfället visade sig barnet framför mannen så snart han slutit sina ögon för att börja en tidig morgonmeditation. Pojken bugade sig för honom med en gest av universell tacksamhet och vänskap, och mannen – besvarade bugningen – i sin inre energigestalt. Barnet verkade bokstavligt talat glöda av en speciell lycka, kraft och avsikt – han hade transformerats! Mannen var speciellt glad över att se den unga hunden sitta tätt vid sidan om pojken. Han visste omedelbart, att de var oskiljaktiga i sin värld.

Under de kommande åren besöks aldrig mannen av samma inre vision av den unga pojken med problem. Emellertid visar sig ofta den strålande gestalten av en stark ung man i hjortskinn med en hund vid sin sida. Han vet att den här närvaron är samma väsen, som han hjälpte tidigt en morgon för så länge sedan.

Med ett hjärta fyllt av glädje står mannen i förundran över alltihopa – lycklig över att vara levande och en del av det Stora Mysteriet. Han har återvänt hem ... hem till den ursprungliga Enhet, som vilar i Universums hjärta och i hans väsens centrum. Det är nu fullkomligt uppenbart att allting hör samman och är förenat, precis som det ska vara.

